

«بازی بومی محلی» کیش

در زمان‌های قدیم که خبری از گوشی و اینترنت نبود، مردم برای سرگرمی و گذروندن وقت، بازی‌های گروهی و بومی مخصوص خودشون رو داشتن. یکی از اون بازی‌های قدیمی و جالب که در نطنز و روستاهای اطراف کاشان انجام می‌شده، بازی «کیش‌کیش» بود. این بازی بین جوون‌ها خیلی محبوب بوده و معمولاً در روزهای تعطیل، عیدها یا جشن‌های محلی اجرا می‌شده. چون هم هیجان داشت، هم باعث می‌شد جوون‌ها قدرت و چابکی خودشون رو نشون بدن.

وسایل این بازی خیلی ساده بود. فقط یه چوب یا سنگ نسبتاً سنگین لازم بود که بهش می‌گفتن «کیش». زمین بازی معمولاً وسط میدان روستا یا حیاط بزرگ بود. دو سمت زمین، منطقه‌ی امن هر تیم مشخص می‌شد و چوب «کیش» رو وسط زمین می‌داشتن. تا هر دو تیم بتونن به سمتش حمله کنن.

بازیکن‌ها به دو تیم مساوی تقسیم می‌شدن، مثلاً پنج یا هفت نفره. بعد از قرعه‌کشی، همه پشت خط شروع می‌ایستادن. وقتی داور یا بزرگتر روستا علامت شروع می‌داد، هر دو تیم با تمام سرعت به سمت وسط زمین می‌دویدن تا زودتر بتونن «کیش» رو از زمین بردارن. اون لحظه همیشه پر از فریاد و هیجان بود چون همه با شور و انرژی حرکت می‌کردن.

بازیکنی که زودتر موفق به گرفتن چوب می‌شد، باید اون رو تا منطقه‌ی امن تیم خودش می‌برد. اما این کار ساده نبود، چون بازیکن‌های تیم مقابل تلاش می‌کردن جلوی اون رو بگیرن، زمینش بزَنن یا چوب رو از دستش بیرون بکشن. البته درگیری خیلی خشن نبود، ولی زورآزمایی و کشمکش جزو جذابیت‌های اصلی بازی بود. اگر کسی چوب رو پرتاب می‌کرد یا از حد خودش بیشتر خشونت نشون می‌داد، بازی متوقف می‌شد و داور تذکر می‌داد.

اگر بازیکن موفق می‌شد «کیش» رو سالم به منطقه‌ی خودش برسونه، یک امتیاز برای تیمش ثبت می‌شد. بازی معمولاً تا پنج امتیاز ادامه پیدا می‌کرد و تیمی که زودتر به اون امتیاز می‌رسید، برنده می‌شد. بعد از هر نوبت، همه با خنده و شوخی دوباره جمع می‌شدن تا نوبت بعدی شروع بشه.

در بعضی روستاها این بازی با صدای ساز، آواز یا دست‌زدن مردم همراه بود. تماشاگرها اطراف زمین جمع می‌شدن و بازیکن‌ها رو تشویق می‌کردن. گاهی هم بین مردم شرط‌های بامزه‌ای گذاشته می‌شد؛ مثلاً تیم بازنده باید برای تیم برنده نون و دوغ یا میوه می‌آورد. همین شوخی‌ها باعث می‌شد فضای بازی پر از صمیمیت و شادی باشه.

بازی «کیش‌کیش» فقط یه سرگرمی ساده نبود، بلکه نشونه‌ای از قدرت بدنی، همکاری گروهی و رفاقت بین جوون‌ها بود. بچه‌ها هم نسخه‌ی ساده‌تر این بازی رو انجام می‌دادن تا یاد بگیرن چطور سریع و باهوش عمل کنن. از این طریق هم بدنشون قوی‌تر می‌شد، هم یاد می‌گرفتند که چطور در کنار هم کار کنن و قانون بازی رو رعایت کنن.

هرچند امروزه دیگه کمتر کسی این بازی رو انجام می‌ده، ولی هنوز اسمش بین قدیمی‌های نطنز و اطرافش زنده‌ست. وقتی از شون درباره‌ی گذشته می‌پرسی، با لبخند از روزهایی می‌گن که عصرها بعد از کار، دور هم جمع می‌شدن و «کیش‌کیش» بازی می‌کردن. اون روزها شاید امکانات کم بود، اما دل‌ها شادتر و بازی‌ها پر هیجان‌تر بودن.

بازی بومی «کیش‌کیش» یادآور زمانیه که مردم برای شادی فقط به هم‌دیگه نیاز داشتن. این بازی هنوز هم می‌تونه الهام‌بخش باشه، چون نشون می‌ده شادی واقعی در همکاری، احترام و دوستی بین آدم‌هاست.